

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: **Ing. B. Z., R.T.**, zastúpeného advokátom JUDr. M.K. zo Ž., proti žalovanému : **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č.p.: SLV-87/PK-2009 zo dňa 27.8.2009**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/199/2009 -57 zo dňa 12. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/199/2009 -57 zo dňa 12. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalovaný uvedeným rozhodnutím zamietol rozklad proti prvostupňovému správne rozhodnutiu a potvrdil rozhodnutie č.p.: SRLZ-237/SP-2009 zo dňa 9. 6. 2009, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z.z.“)

Krajský súd dôvodil tým, že maximálna 3-ročná lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 245 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. začala plynúť od 17. 5. 2005, kedy nadobudol právoplatnosť Personálny rozkaz č. 63 zo dňa 16. 2. 2005 vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ. Táto lehota závisela od právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sa mimoriadnym opravným prostriedkom t.j. návrhom na obnovu konania napáda a nemohla sa počítať od právoplatnosti rozhodnutia vydaného v inom konaní. Z uvedeného dôvodu krajský súd nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého bolo potrebné lehotu na podanie návrhu na obnovu konania počítať od nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku vydaného v trestnom konaní. Súd poznamenal, že podľa rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku č.k. PJ-1Tš/11/2005-964, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. 11. 2008 a subjektívna 3-mesačná lehota na podanie návrhu by mu uplynula dňa 6. 2. 2009. I v prípade, ak by zákon určoval plynutie lehoty od iného rozhodnutia ako toho, ktorého zrušenia sa návrhom žalobca domáhal, zmeškal by subjektívnu prekluzívnu lehotu a i tak by nebolo možné jeho návrhu vyhovieť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal ich náhradu a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

Včas podaným odvolaním žalobca žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie. Poukázal na to, že samotný Personálny rozkaz žalovaného č. 63 zo 16. 2. 2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ bol vydaný

na základe jednostranného tvrdenia použitého agenta, ktorý nútil žalobcovi peňažnú sumu údajne na zabezpečenie výmeny evidenčného čísla motorového vozidla na ODI OR PZ Žilina. Následne bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie a prebehlo trestné konanie, ktoré bolo ukončené až právoplatným rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK-1T3/11/2005 zo dňa 13. 2. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 6. 11. 2008. Až týmto rozsudkom bol odstránený protiprávny stav, na základe ktorého bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ a teda až od tohto momentu si mohol uplatniť svoje právo na obnovu konania týkajúceho sa jeho nezákonného prepustenia zo služieb PZ. V súvislosti s plynutím premlčacej doby poukázal na Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí súdov, z ktorých vyplýva, že „nepremlčuje sa majetkové právo, medzi ktoré treba zaradiť ako právo rýdzo osobnej povahy i právo na ochranu osobnosti občana podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nepremlčujú sa všetky práva, ktoré súvisia s osobnostnými právami, a teda ani právne prostriedky nápravy a ochrany“. V súvislosti s určením začiatku lehoty premlčania, ktorá mohla objektívne začať plynúť až momentom, keď sa zásah do súkromia stal neoprávneným poukázal na nálezy Ústavného súdu SR a uviedol, že objektívnou právnou skutočnosťou, na základe ktorej začal plynúť, je až právoplatné rozhodnutie Špeciálneho súdu v Pezinku PK-1Tš/11-2005 zo dňa 13. 2. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 6. 11. 2008. Žalovaný preto nesprávne vyvodzuje záver, podľa ktorého sa v konaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ neuplatňuje prezumpcia neviny, pretože v správnom konaní sa nerozhoduje o vine, priestupku, či trestnom čine a podľa neho zákonom daná trojročná objektívna lehota mala v danom prípade uplynúť až dňa 19. 5. 2008.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu uviedol identické námietky ako v podanej žalobe, v plnom rozsahu žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodne podané.

Z obsahu súdneho spisu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis správneho orgánu je zrejmé, že žalobca dňa 30. 3. 2009 prostredníctvom Pošty Žilina 1 zaslal žalovanému návrh označený ako podanie v zmysle § 234 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z., ktorý bol podľa jeho obsahu posúdený ako návrh na obnovu konania v súlade s §245 zák. č. 73/1998 Z.z.

Podľa § 245 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. ak sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

Podľa § 245 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Lehoty na podanie návrhu na obnovu konania (trojmesačná subjektívna lehota a trojročná objektívna lehota) sú zákonnými prekluzívnymi lehotami.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo realizované Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63 zo dňa 16. 2. 2005 v súlade s § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. Personálny rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 21. 2. 2005. Rozklad, ktorý žalobca podal v zákonnej lehote bol rozhodnutím žalovaného č.p.: KM-39/PK.2005 zo dňa 6. 5. 2005 zamietnutý a personálny rozkaz bol potvrdený. Uvedené rozhodnutie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 17. 5. 2005, čím Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63 zo dňa 16. 2. 2005 nadobudol právoplatnosť. Dňom 18. 5. 2005 začala plynúť objektívna trojročná lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 245 zák. č. 73/1998 Z.z., ktorá uplynula 18. 5 2008. Návrh na obnovu bol podaný 30.3.2009, t.j. zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na prípustnosť návrhu na obnovu konania.

V súvislosti so žalobcom namietanými okolnosťami správnosti a zákonnosti rozhodnutia žalovaného považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že personálne konanie o prepustení príslušníka policajného zboru v štátnej službe je samostatným konaním

nezávislým od priebehu a výsledkov trestného konania. Rozhodnutím Ministra vnútra SR o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka PZ z hľadiska jeho trestnej zodpovednosti podľa Trestného zákona, ale o jeho zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere. Ani prípadné zastavenie trestného stíhania bez ďalšieho, neznamená, že došlo k prepusteniu zo služobného pomeru v rozpore so zákonom. Toto konštatovanie vyplýva napríklad aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo/92/2009. Objektívne preto nemohla plynúť prekluzívna lehota momentom právoplatnosti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK-1Tš/11/2005-964, t.j. dňom 6. 11. 2008 a takýto právny názor žalobca nesprávne odvodzuje aj z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 117/07 zo dňa 4. 2. 2009, sp. zn. III.ÚS 80/08 zo dňa 27. 5. 2008, ohľadom určenia lehoty premlčania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky odporcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom, ktorý vec posúdil v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Odvolací súd z uvedených dôvodov podľa § 219 ods. 1, OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalobca v odvolacom konaní úspešný nebol a žalovanému trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková